

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2003 ΕΤΟΣ 53ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 924 - ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82) ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (Γ' ὄροφος)

Η Δ' ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΑΞΙΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀναμνηστική φωτογραφία τῶν κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἔμπροσθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας ὅπου ἐγένετο ἡ ἐναρκτήριος Θεία Λειτουργία κατὰ τὴν 1ην ἡμέραν τῆς Συνάξεως

Πρώτη φορά κατά την οποίαν συνήχθησαν ὁμοῦ ἅπαντες οἱ κληρικοί τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἦτο τήν 16-9-1955, μετὰ τήν πρός Κύριον ἐκδημίαν τοῦ πρ. Φλωρίνης κυροῦ Χρυσοστόμου. Τότε ὑπό 66 κληρικῶν ἐξελέγη 12μελής Ἐκκλησιαστική Ἐπιτροπή εἰς τήν ὁποίαν ἀνετέθησαν προσωρινῶς καθήκοντα ἡγεσίας τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μέχρι τήν ἐξεύρεσιν Ἀρχιερέων. (Βλ. «Φωνή Ὁρθοδοξίας» ἀρ. τεύχ. 218).

Τήν 10-10-1957 συνήλθεν εἰς Ἀθήνας ἡ Β' Πανελλήνιος Ἱερατική Σύναξις, αἱ ἐργασίαι τῆς ὁποίας διήρκεσαν ἐπὶ διήμερον. Ἐξελέγη νέα 12μελής ἐπιτροπή καί τρεῖς Ἀρχιμανδρίται διὰ νά χειροτονηθοῦν Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., οἱ: Ἀκάκιος Παππᾶς, Χρυσόστομος Νασιλίμης καί Χρυσόστομος Κιούσης, ὁ μόνος ἐπιζῶν καί νῦν Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. (Βλ. «Φωνή Ὁρθοδοξίας» ἀρ. τεύχ. 272).

Τήν 13-1-1960 συνεκλήθη τό τρίτον Πανελλαδικόν Συνέδριον Κληρικῶν, τό ὁποῖον ἐξέλεξε τήν τελευταίαν δωδεκαμελή Ἐκκλησιαστικήν Ἐπιτροπὴν (βλ. «Φωνή Ὁρθοδοξίας» ἀρ. τευχ. 330-332) καθὼς ἐντός τοῦ ἰδίου ἔτους τήν ἡγεσίαν τοῦ ἀγῶνος ἀνέλαβεν ὁ μέχρι τότε πρόεδρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀκάκιος Παππᾶς ὡς Ἐπίσκοπος πλέον Ταλαντίου.

Μέ τήν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐφέτος τήν 8/21 Ὀκτωβρίου συνεκλήθη ἐν Ἀθήναις ἡ Δ' Πανελλήνιος Ἱερά Σύναξις Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Αἱ ἐργασίαι αὐτῆς διήρκεσαν ἐπὶ τριήμερον καί ἔλαβον χώραν εἰς τόν συνεδριακόν χώρον «Νησίς» ἐν Κηφισίᾳ Ἀθηνῶν, ἰδιοκτησίας τοῦ πιστοῦ τέκνου τῆς Ἐκκλησίας μας Κων/νου Καραμήτσου (υἱοῦ τοῦ μακαριστοῦ Θεολόγου Σταύρου Καραμήτσου). Ἐκτός τῆς παραχωρήσεως τῆς αἰθούσης ὁ κ. Καραμήτσος ἦτο καί ὁ χορηγός τῶν λοιπῶν ἐξόδων τῆς Ἱερατικῆς Συνάξεως συμπεριλαμβανομένων καί τῶν ἐξόδων διατροφῆς τῶν περίπου 100 κληρικῶν-συνέδρων.

Ἡ ἑναρξίς ἐγένετο εἰς τόν Καθεδρικόν Ναόν Ἀγ. Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας διὰ τῆς ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Διαυλείας τελεσθείσης θ. Λειτουργίας.

Μετά τό πλούσιον πρόγευμα, τό ὁποῖον παρετέθη ὑπό τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς πρός τούς ἱερεῖς εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ Ναοῦ, οἱ κληρικοί μετέβησαν εἰς τόν συνεδριακόν χώρον «Νησίς», ὅπου διεξήχθησαν αἱ ἐργασίαι τῆς Συνάξεως κατά τό ἀκόλουθον πρόγραμμα.

Ὁ Μακαριώτατος κατά τήν προσφώνησιν αὐτοῦ κρατῶν τήν φωτογραφίαν τῆς Β' Πανελλαδικῆς Συνάξεως Κληρικῶν.

ΗΜΕΡΑ Α'**Τρίτη, 8/21-10- 2003**

Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία εἰς τόν καθεδρικό Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Ἀθανασίου Ἀθηνῶν.

11.00: Πρόγευμα εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

12.00: Μετάβασις εἰς τόν συνεδριακόν χώρον «Νησίς».

12.20: Ἑναρξίς τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως εἰς τόν συνεδριακόν χώρον. Προσευχή. Προσφώνησις ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσοστόμου Β'.

12.40: Εἰσήγησις ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκακίου μέ θέμα: «Ἡ ἀποστολική διαδοχή τῶν Γ.Ο.Χ.».

13.30: Εἰσήγησις ὑπό τοῦ Αἰδεσιμ. Πρωθιερέως π. Νικολάου Δημαρᾶ μέ θέμα: «Ἐκκλησία - σχίσμα - παρασυναγωγές».

14.30: Γεῦμα.

15.30: Εἰσήγησις ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Μαξίμου μέ θέμα: «Ἡ Πνευματικότητα εἰς τήν ζωήν τῆς Ἐκκλησίας».

16.30: Εἰσήγησις ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀχαΐας κ. Καλλινίκου μέ θέμα: «Τό πάτριον ἑορτολόγιο σήμερα».

17.30: Λήξις τῆς πρώτης ἡμέρας.

ΗΜΕΡΑ Β'**Τετάρτη, 9/22-10-2003**

10.00: Εἰσήγησις ὑπό τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπι-

σκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου μέ θέμα: «Ἡ θέσις τοῦ Ἐπισκόπου».

11.00: Εἰσήγησις ὑπό τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Εὐθυμίου Μπαρδάκα μέ θέμα: «Ὁ ἱερεὺς εἰς τήν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας».

12.00: Εἰσήγησις ὑπό τοῦ Αἰδεσιμ. ἱερέως π. Ἀβραάμ Τσιμιρίκα μέ θέμα: «Ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας».

13.00: Εἰσήγησις ὑπό τοῦ Αἰδεσιμ. ἱερέως π. Γρηγορίου Πρύνια μέ θέμα: «Ἐκκλησία καί Νεολαία».

14.00: Γεῦμα.

15.00: Εἰσήγησις ὑπό τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Τιμοθέου Βλάχου μέ θέμα: «Κατήχησις καί Παιδεία».

16.00: Εἰσήγησις ὑπό τοῦ Πανοσ. Ἱερομονάχου Χριστοδούλου Καραΐσκου μέ θέμα: «Λειτουργικές ἀπορίεις».

17.00: Λήξις τῆς δευτέρας ἡμέρας.

ΗΜΕΡΑ Γ'**Πέμπτη, 10/23-10-2003**

10.00: Εἰσήγησις ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀμερικῆς κ. Παύλου μέ θέμα: «Ὁ Σεβασμός τῶν Ἱερῶν Κανόνων».

11.00: Εἰσήγησις ὑπό τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου μέ θέμα: «Τό μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως».

12.00: Διαπιστώσεις - Συμπεράσματα.

13.00: Τιμητική ἀναφορά εἰς ἀπομάχους ἱερεῖς.

14.00: Γεῦμα - Ἐπίλογος.

Ὁ Μακαριώτατος ἐπιδίδει τιμητικὴν περγαμηνὴν εἰς τόν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Κύριλλον Ἀναγνώστου. Συνολικῶς ἐτιμήθησαν 12 ἀπόμαχοι κληρικοὶ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Προσφωνήσεις υπό τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσοστόμου Β΄

Σεπτή χορεία τῶν Πατέρων,
Θεοτίμητον ἄθροισμα τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς χώ-
ρας μας,
Σεβασμιώτατοι, Πανοσιολογιώτατοι,
Αἰδεσιμώτατοι,
Ἀδελφοί τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας
καί συλλειτουργοί ἐν τῷ ἱερῷ θυσιαστηρίῳ,

Ὡς εὖ παρέστητε:

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε καί ἔρρωσθε κατά
ψυχὴν καί σῶμα.

Ἡ πολυπαθὴς καί φιλότεκνος νύμφη τοῦ Χρι-
στοῦ, ἡ μαρτυρική Ἐκκλησία τῶν σεπτῶν παρα-
δόσεων, χαίρει καί ἀγάλλεται
καθορῶσα τὰ γνήσια καί φιλο-
μητορικά τέκνα τῆς, τοὺς ἰδεο-
λόγους καί ἀγωνιστάς κληρι-
κοὺς τῆς συνηγμένους ἐν τῷδε
τῷ τόπῳ, εἰς ὑπακοὴν πίστεως
καί ἐκπληρώσεως καθήκοντος
ὕψηλοῦ ἔναντι τοῦ ἱερωτάτου
ἀγῶνος μας, θεαρέστου δέ
εὐταξίας κεκοσμημένους, κατά
μίμησιν τῆς ἐν οὐρανῷ εὐκο-
σμίας καί τάξεως.

Διότι, ὅπου ἀληθὴς εὐσέβεια
καί ζήλος ἐκεῖ καί ἡ τάξις καί ὁ
Ἀρχηγός τῆς τάξεως Θεός.
Ὅπου ἀταξία καί σκοπιμότης,
ἐκεῖ καί ὁ ἀρχηγός αὐτῶν διά-
βολος.

Ἡμεῖς, χάριτι θεία, ὑπήκο-
ντες εἰς τό ἱερόν τοῦτο προσκλητήριον τῆς
Ἐκκλησίας, δίδομεν τό παρόν καθηκόντως ἀπα-
ντες συγκροτοῦντες τὴν ἱεράν ταύτην παρεμβο-
λήν, εἰς ἐπιτέλεσιν ἔργου διακονίας πρὸς οἰκοδο-
μὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Εἰς τοῦτο τό ἔργον ἄλλωστε ἐκλήθημεν ἄνω-
θεν καί θεία συνάρσει εἰς τοῦτο κοπιῶμεν ἐργα-
ζόμενοι δι' ὅλης ζωῆς διὰ τῶν ἀσθενῶν μας ду-
νάμεων.

Ἐδιώχθημεν, ἐφυλακίσθημεν, ὑστερήθημεν
εἰς καιροὺς σκληρῶν διωγμῶν, ἀντιμετωπίσαμεν
περιόδους λίαν δυσχερεῖς ὀρφανείας τῆς Ἐκ-
κλησίας μας, διετρέξαμεν μεγάλας ἀποστάσεις
ἀνά τὴν χώραν εἰς ἀναπλήρωσιν κενῶν ἐφημε-
ριῶν καί εἰς ὑπερποντίους ἀποστάσεις τοῦ ἔξω-

τερικοῦ δι' ὑπερανθρώπων προσπαθειῶν καί μό-
χθων, πρὸς ἀναζήτησιν Κεφαλῆς διὰ τὴν κανο-
νικότητα τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἤδη ἀντιμετω-
πίζομεν τὴν ἐσωτερικὴν πολεμικὴν διεστραμέ-
νων μητραλιῶν πρώην ἀδελφῶν, πού κατατέ-
μνουν ἀθεοφόβως τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀναι-
τίως εἰς ἀτίμωσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Εἰς ἡμᾶς ἐναπομένει διηνεκὴς πάλη μέχρις
ἐσχάτων τῆς ζωῆς μας· καί τοῦτο, τιμῆς ἕνεκεν
διὰ τὴν ἀγνότητα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας καί τό
ἀληθές τοῦ τίτλου «Ἐκκλησία Γνησίων Ὁρθο-
δόξων Χριστιανῶν».

Διὰ ταῦτα:

Στόχος μας καί ἐπιδιώξις,
πρωτίστως εἶναι ἡ δόξα τοῦ Θε-
οῦ καί ἡ καθοδήγησις τῶν πι-
στῶν εἰς νομάς σωτηρίου.

Τό κήρυγμα τῆς εὐσεβείας
εἶναι κύριον μέλημά μας διὰ τὴν
στήριξιν τοῦ ποιμνίου καί τόν
φωτισμόν τοῦ ὑπολοίπου χρι-
στιανικοῦ κόσμου.

Εἰς ταύτην τὴν ἐν δυνάμει
Θεοῦ στήριξιν καί ἐνδυνάμωσιν
ἐπὶ τό ἔργον τῆς ἐν Χριστῷ δια-
κονίας, ἀφορᾷ καί ἡ ἀνωτέρω
ἀναφορική προσφώνησις μέ τὴν
ὑποκάρδιον εὐχήν, ὅπως Κύριος
ὁ Θεός, ὁ ἐρευνῶν καρδίας, συ-
νεργήσῃ εἰς εὐόδωσιν καί κατί-
σχυσιν τοῦ ἱεροῦ τῆς πίστεως

ἡμῶν ἀγῶνος, δώῃ δέ κατὰ τὴν καρδίαν τῶν
εὐσεβῶν ἀγωνιστῶν, νίκην κατὰ τῶν πολεμίων
τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως καί καταισχύνην
τῶν ὑπονομευτῶν τῆς τιμῆς καί ἀκεραιότητος
τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἐξωτερικῶν καί ἐσωτε-
ρικῶν. Ἡμᾶς δέ πάντας ἐνισχύῃ εἰς τό ἔργον τῆς
διακονίας τῆς Ἀγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας εἰς τὰς
λίαν δυσχερεῖς ἡμέρας μας καί ἀξιώσῃ, ὅπως
ἴδωμεν καρποφορίαν τῶν κόπων μας εἰς ὠφέλει-
αν ψυχῶν καί δόξαν Θεοῦ.

Ἐν κατακλείδι, εὐχόμεθα τὴν εὐόδωσιν τῶν
ἐργασιῶν τῆς ἀρχομένης πανελληνίου ἱεροσυνά-
ξεως, πρὸς δόξαν καί προβολὴν τῆς μαρτυρικῆς
ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Υπό τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης καὶ Δημητριάδος κ. Μαξίμου

Πνευματικότητα στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἔργο τῆς θείας ἀγάπης!

Ἐχει τίς ρίζες της στὸν οὐρανό, εἶναι ἡ πολιτεία τῶν ἀγγέλων. Πηγάζει ἀπὸ τὴ ζωή τοῦ Κυρίου στή γῆ. Βρίσκεται ἀποθησαυρισμένη στὸ ἱερό εὐαγγέλιο, θριαμβεύει στή βιοτὴ τῶν ἀγίων, κορυφώνεται στὸ σταυρό τοῦ μαρτυρίου. Ἐχει τὴν πληρότητά της στὸ ἅγιο Ποτήριο, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ προσφορά τῆς ἁπειρης ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν πνευματικό ἄνθρωπο, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐκείνον ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ. Ἡ πνευματικότητα χωρὶς ἄλλο, ἀναπαύεται στὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ, καθὼς καὶ στὸ χῶρο τῆς ἀσπίλου Ἐκκλησίας, ἐκεῖ ὅπου τελεσιουργοῦνται τὰ ἄχραντα μυστήρια.

Προτοῦ νὰ ἔλθῃ ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς στὸν κόσμο, ἐλάχιστοι ἦσαν ἐκεῖνοι, πού βίωναν τὴν πνευματικότητα αὐτὴ. Καὶ αὐτοὶ ἀναμφίβολα ὑπῆρξαν: οἱ ἅγιοι προφῆται, οἱ δίκαιοι, οἱ μάρτυρες. Διὰ μέσου αὐτῶν τῶν πανιέρων ὀργάνων τοῦ Θεοῦ καλλιεργήθηκε σιγά-σιγά καὶ ὅσο ἦταν δυνατὸν στὸν ἁμαρτωλό κόσμο, ἡ πνευματικότητα.

Μέ τὴν ἐνανθρώπησή Του ὁ Κύριος τὴν ἔφθασε στὸ ἀπόγειο τῆς τελειότητας. Αὐτὴ ἔκανε τὸν ὑλῶδη ἄνθρωπο ἄγγελο οὐράνιο. Τοῦ ἐφτέρωνε τὴ σάρκα τὴ φθαρτὴ μέ φτερά ἀόρατα, πνευματικά, δυνατά. Αὐτὴ ἡ πνευματικότητα τὸν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ψυχικὴ δειλία, τὴν ἀδυναμία τὴν ὁποία ἐκδηλώνει καθημερινὰ σὲ κάθε καλὸ ἔργο, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ κάνῃ καὶ τὸν διδάσκει νὰ πραγματοποιῇ θεῖες πτήσεις πρὸς τὸν οὐρανοδύναμο Θεὸ τοῦ παντός.

Ἡ ὀρθόδοξος χριστιανικὴ πνευματικότητα φυτεύεται καὶ ριζοβολεῖ μέ τὸ ἱερό βάπτισμα καὶ συνεχῶς τρέφεται ἀπὸ τὸ σπερματικό παντοδύναμο Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος κατακλύζει τὴν ἁγία Ἐκκλησία μέ τὴ γνήσια καὶ ἄδολη πίστη, μέ τὰ ἀπαράγραπτα πανίερα τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν θείων Πατέρων δόγματα καὶ νομοθετικά ἐκκλησιαστικά διατάγματα, τὰ ὁποία ἀφεύκτως συμβάλλουν θετικά στήν κατὰ Θεὸν πνευματικότητα. Αὐτὴ ἀναπτύσσεται καὶ πολλα-

πλασιάζεται μέ τὴ συμμετοχὴ τοῦ ἀνθρώπου στήν ἁγία Κοινωνία τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον Αἷμα ρέει κρουνηδόν μέ ἁπειρὴ φιλανθρωπία· καὶ τὸ Σῶμα μελιζόμενο δέν διαιρεῖται, ἀλλὰ πολλαπλασιάζεται ἀπὸ τὴ θεία ἀγάπη στὸ Ποτήριο τῆς Ζωῆς, διὰ μέσου φυσικά τῆς ἱερωσύνης, ἄνευ τῆς ὁποίας τίποτε δέν καθαγιάζεται καὶ δέν τελεσφορεῖ στή ζωή τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος.

Ἡ χριστιανικὴ πνευματικότητα, εἶναι ἡ νέα κατὰ Χριστὸν Ζωή, εἶναι ἡ ἀληθινὴ χριστιανικὴ ζωή. Εἶναι ἡ Καινὴ Κτίσις, εἶναι ὁλόκληρος ὁ ἐπουράνιος μυστικός κόσμος. Καὶ ὅπωςδήποτε εἶναι: ἡ ὑπερκόσμια συνάντησις, πού καθημερινὰ πραγματώνεται ἀπὸ θείους ἀγγέλους καὶ ἐξαγιασθέντες στή ζωή αὐτὴ ἀνθρώπους, μέ τὸ μυστήριο τῆς μεταθανάτιας ζωῆς.

Εἶναι βέβαια, ἡ μυστικὴ καὶ ἀφανὴς ἔνωση τῆς ἐπουράνιας ἢ θριαμβεύουσας ἐκκλησίας τῶν: «Πρωτοτόκων τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων», μετὰ τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή μετὰ τῆς ἐπὶ γῆς μαχομένης στρατευομένης ἐκκλησίας, τῆς «πορφυροβαφοῦς»: ἀπὸ ποταμούς μαρτυρικῶν αἱμάτων καὶ πλημμυρισμένης ἀπὸ εὐώδεις πνευματικούς ἰδρῶτες καὶ καυτὰ δάκρυα μετανοίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ γλυκύτατα τοιαῦτα ἀπαθείας καὶ θείας ἐνώσεως καὶ ἀπὸ καμάτων ὁσίων πατέρων, τῶν ὁποίων τὸ ἀπόρρητο βάθος μόνον ὁ Θεὸς γνωρίζει. Πόσο περίλαμπρο καὶ πόσο θαυμαστό εἶναι τοῦτο τὸ ἔργο τῆς θείας ἀγάπης!

Ἡ χριστιανικὴ πνευματικότητα, ἡ ὁποία δέν ἔχει οὐδεμίαν σχέσι μέ ἄλλου εἴδους «πνευματικότητα», εἶναι ὄντως ἕνας πάμφωτος νοητὸς κόσμος. Εἶναι χῶρος πού βρίσκεται στὰ ἄνω Δώματα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἀθέατη καὶ περιτριγυρίζεται ἀσφυγκτικά τὸ Θρόνο τοῦ Ἀπροσίτου Θεοῦ! Μέ τὴ νηπτικὴ βία, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς ἡ μεγαλύτερη ἀγωνιώδης προσπάθεια, τὴν ὁποία πραγματώνει μόνον ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος, κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, τῶν δαιμονίων, καθὼς καὶ ὁ σωμα-

τικός κόπος, συνεργοῦν αὐτομάτως, ἔτσι ὥστε, ἡ πνευματικότητα τῶν ἀληθινῶν λάτρεων τοῦ Θεοῦ νά παραμένῃ πάντοτε ἀειθαλὴς καὶ εὐώδης. Ὑποθέτω ποῖος τῶν ἀνθρώπων μπόρεσε ποτέ νά φθάσῃ καὶ νά εἰσέλθῃ στὰ ἄδυτα βασίλεια, τὰ ἐπουράνια σκηνώματα, τίς αὐλές τοῦ ἀκαταλήπτου Θεοῦ, χωρὶς αὐτὴ τὴν πνευματικότητα, τὴν περιεκτικὴ ὅλων τῶν ἀρετῶν;...

Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἀγίας Πεντηκοστῆς οἱ χριστοφόροι Ἀπόστολοι μέσα στό ὑπέρφωτο «Ὑπερώ», ἐγκατέλειψαν διαπαντός τὴν δειλία τοῦ πνεύματος, τὴν ὀλιγοπιστία, τὴν σωματικὴ καὶ ἐξ ἴσου ψυχικὴ ἀδυναμία, τὴν λιθώδη ἀπαιδευσία. Ἐκεῖ ἐνδύθηκαν τὸν «χιτῶνα τὸν φωτεινόν» τῆς ἀπαθείας καὶ θεώσεως! Ἐκεῖ ἔγιναν οἱ ἄσσοφοι καὶ ἀπλοϊκοὶ παράδες, πάνσοφοι διδάσκαλοι, ἔγιναν ὑσιπέτες καὶ γοργόφτεροι ἀετοί, οἱ ὁποῖοι μετὰ ἀπὸ λίγο θὰ ἔφθαναν μέ τὴ δύναμη τῆς «βιαίας πνοῆς τοῦ Παρακλήτου», στὰ πέριχα τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, γιὰ νά μεταφέρουν καὶ δώσουν στὰ ἔθνη τὰ μακράν τοῦ Θεοῦ ἱστάμενα, σὰν ἀποκλειστικοὶ «αὐτόπτες καὶ μάρτυρες τοῦ Λόγου» τὸ μέγα εὐαγγελικὸ μήνυμα τῆς ἐπουράνιας χαρᾶς, δηλαδή τῆς καταργήσεως τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, τῆς Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, τῆς σωτηρίας ὅλου τοῦ κόσμου! Οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι σὰν γνήσιοι καὶ μοναδικοὶ τοποτηρηταὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀνεβασμένοι ὑπὸ τοῦ Ἰδίου στό μέγιστο ἀρχιερατικὸ ἀξίωμα, μέ τὴ σειρά τους ἐχειροτόνησαν ἀρχιερεῖς καὶ λοιποὺς κληρικούς, ἐξετάζοντες πρωτίστως καὶ λεπτομερῶς, τὴν ἐσωτερικὴ τους κατάστασι!... Ἐθεμελίωσαν τίς κατὰ τόπους Ἐκκλησίες, «ἐπισκοπές», ὅσες ἐπέτρεψεν ὁ Κύριος, ἱδρυσαν καὶ ἐστερέωσαν θυσιαστήρια θεῖα τῆς ἀναϊμάκτου Θυσίας τοῦ Λυτρωτοῦ τοῦ κόσμου Ἰησοῦ Χριστοῦ!

Νύκτα καὶ ἡμέρα δέν «ἔπαυσαν ἀπὸ τὸ νά νοθετοῦν ἓνα ἕκαστον», νά ἐπιπλήττουν ἢ νά ἐπιτιμοῦν καὶ παρακαλοῦν, ἂν τοῦτο ἐκρίνετο ὑπὸ τῶν ιδίων ὡς ἀναγκαῖο, γιὰ νά στερεωθῇ μέσα τους ἡ νέα Ζωή, γιὰ νά γνωρίσουν καὶ οἱ ἐπερχόμενοι δι' αὐτῶν τῶν νέων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τὴν πρωτοφανή πορεία τῶν πιστῶν, ἡ ὁποία θὰ τοὺς ἔφθανε ἐπὶ τοῦ ἀσφαλοῦς, στούς ἀκύμαντους λιμένες τῆς αἰωνίας καταπαύσεως.

Μέ γυμνότητα, μέ θλίψεις καὶ στενοχωρίες ἀφάνταστες, μέ ἀνελέητους διωγμούς, μέ πείνα καὶ δίψα πολλές φορές, μέ κινδύνους ἀπὸ ληστές καὶ ψευδαδέλφους. Μέ τὸν ἕως θανάτου κίνδυνο, ἀπὸ ξυλοδαρμούς καὶ λιθοβολισμούς, ἀπὸ ἐγ-

κλεισμούς σὲ φρικτὲς φυλακές. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ τὴν ἐλπίδα τῆς νέας ζωῆς, τῆς «καινῆς κτίσεως», τῆς ἀνέσπερης, τῆς ἀληκτῆς ἡμέρας τῆς αἰωνιότητος, δηλαδή τῆς κατὰ Χριστὸν πνευματικῆς ζωῆς, τὴν ὁποία ἐμεῖς ὀνομάζουμε «πνευματικότητα»!

Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐργάστηκαν οἱ χριστοφόροι Ἀπόστολοι, οἱ πνευματικοὶ αὐτοὶ γίγαντες, ἔχοντες προσηλωμένο τὸ νοῦ στὰ ἐπουράνια, στό ἀκτινοβόλο ἄπειρο, ἄκτιστο, αἰώνιο Φῶς, Θρόνο τοῦ Ὑψίστου Δημιουργοῦ καὶ συγχρόνως ἔχοντας τὸ σῶμα στὰ ἐγκόσμια σκάμματα, κακουχούμενο, ταλαιπωρούμενο καὶ: «καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκον»! Δέν λυπήθηκαν οὔτε τὴν ἰδίαν τους τὴ ζωὴ καὶ αὐτὸ φαίνεται περὶτρανα ἀπὸ τὸ ὅτι, σχεδόν ὅλα τὰ πράγματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου τὰ ἐγκατέλειψαν εὐθύς ἀμέσως μέ τὸ κάλεσμα πού τοὺς ἔκανε ὁ Κύριος· καὶ προτίμησαν τὸν μαρτυρικὸ γιὰ τὸ Χριστὸ θάνατο, γιὰ τὸ εὐαγγέλιό Του, γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν τὴν πανάμωμη Νύμφη Του καὶ κυρίως γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

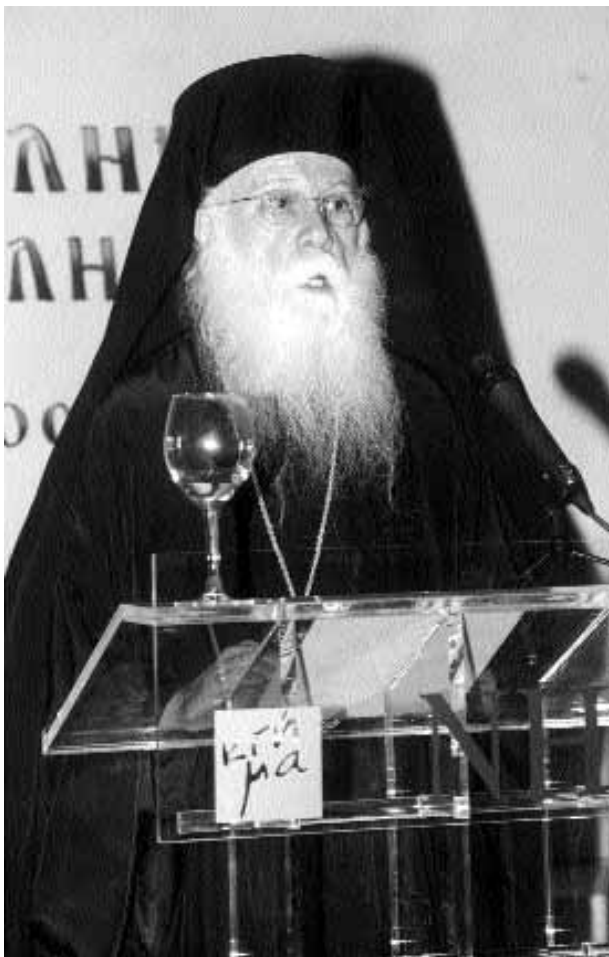
Κατὰ παρόμοιο τρόπο ἀγωνίστηκαν καὶ οἱ Πατέρες καὶ οἱ Διδάσκαλοι τοῦ γένους τῶν χριστιανῶν. Ἔτσι πάλεψαν καὶ οἱ πανένδοξοι ἱερομάρτυρες, οἱ μάρτυρες, οἱ ὁσιομάρτυρες, οἱ πανόσιοι ἀσκηταί, οἱ ἐρημίται καὶ ἀναχωρηταί, οἱ ἅγιοι ὅλου τοῦ κόσμου. Μέ βία πνευματικὴ, μέ θυσιὲς ὑπέρανθρωπες, μέ νήψη καὶ κάθαρση διπλή, μέ προσοχή, μέ ἀδιάλειπτη προσευχή, πού γεννᾷ: τὴ θεία ἔνωση ἀνθρώπου καὶ Δημιουργοῦ, ἡ ὁποία ἔχει πνευματικότητα ἀναριθμῶν οὐρανίων καρατίων!... Ἄλλωστε σὲ ὅλους μας εἶναι σχεδόν γνωστοὶ οἱ ἄθλοι καὶ τὰ κατορθώματά τους, ὅσα φυσικὰ ἦταν δυνατόν νά καταγραφοῦν στὰ ἱερά τους συναξάρια.

Κύλισαν ἤδη, προσφιλεῖς ἀδελφοί, κύλισαν εἴκοσι αἰῶνες καὶ φθάσαμε στὸν εἰκοστό πρῶτο αἰῶνα, τῆς πλήρους ἀπὸ τοῦ ἁγίου Θεοῦ ἀποστασίας, τόσο τῶν «ὠρισμένων στό Θεὸ ἀφιερμένων, κληρικῶν», ὅσο καὶ τῶν «ὠρισμένων λαϊκῶν χριστιανῶν». Εἴμαστε στὸν ἀγῶνα τοῦ πανσεξουαλισμοῦ, τῆς σαρκολατρείας, τῆς σατανολατρείας, τῆς ἀρνήσεως τῶν πάντων, τῆς ἀπολύτου ἐκλύσεως τῶν ἡθῶν καὶ τῶν ἡθικῶν ἀξιῶν. Αἰῶνας αὐτὸς παραισθησιογόνων οὐσιῶν, βιασμῶν, πολέμων καταστρεπτικῶν καὶ ἄλλων ἀνεκδιήγητων θρηνητικῶν καταστάσεων, πού μόνο λύπη ἀπερίγραπτη καὶ πικρία ἔξω ἀπὸ κάθε μέτρο..., γεμίζουν τὴν ταλαίπωρη ψυχὴ μας.

“Όμως «Ζή Κύριος ὁ Θεός Ἡμῶν»! Καί αὐτό μέ ὅλη τή δύναμι τῆς ψυχῆς μας τό τονίζουμε, ἐπειδὴ ἀκόμη ὑπάρχει τό «λεῖμμα» τῆς εὐσεβείας, πού δέν ἔσκυψε τό κεφάλι στούς ἰσχυροῦς τοῦ κόσμου, πού δέν κάθισε ποτέ στό παράνομο, τό μιὰρό τραπέζι τῆς διεφθαρμένης «Ἰεζάβελ», τό τραπέζι τῆς προδοσίας, τῆς ἀρνήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί Θεοῦ μας. Τό «λεῖμμα» αὐτό πέρασε καί ὅπωςδήποτε θά περνᾷ μέσα ἀπό τή φωτιά καί τό λειωμένο σίδηρο τῶν θλίψεων καί τῶν πειρασμῶν. Τί δέν περνοῦν οἱ οἰκογενειάρχες ἀκόμη καί μέσα σ’ αὐτά τά σπίτια τους καί

τήν κοινωνία πού ζοῦν; Τί δέν ἀντιμετωπίζουν τά παιδιά μας ἀπό τούς κράχτες τοῦ διαβόλου, τούς μαστροπούς ἢ καί προαγωγούς τῆς ἡμερήσιας καί τῆς νυκτερινῆς πορνείας;... Πόσο δοκιμάζονται καί πόσο διερεθίζονται γιά νά προβοῦν στήν ὀριστική διάρρηξη τοῦ χιτῶνα τῆς σωματικῆς τους ἀγνότητος καί πνευματικῆς ἀκεραιότητος, δηλαδή τῆς παρθενίας; Τί ἀντιμετωπίζουν σήμερα οἱ συνετοί ἱερωμένοι, οἱ μοναχοί καί ἄλλοι, ἀπό ἄλλους ...συναδέλφους καί ἀπό τόν κόσμο τῆς διαφθορᾶς καί τῆς ποταπότητος τῶν χώρων πού ἐπισκέπτονται γιά νά βοηθήσουν ψυχές πού κινδυνεύουν, μέ ὅλες τίς

ὑπάρχουσες ἐκεῖ φοβερές προκλήσεις. “Όμως, εἶναι βέβαιο πώς ἡ κατὰ Θεόν πνευματική ζωὴ θά μᾶς βοηθήσει, ὥστε νά μή καταποντιστοῦμε μέσα στό ἀκάθαρτο τέλμα τοῦ ἐγκοσμίου κακοῦ. Ἐμεῖς οἱ ὄντως διδάσκαλοι καί πατέρες τοῦ χριστιανικοῦ γένους, ἅς ἀρθοῦμε στό ὕψος τούτων τῶν δεινῶν περιστάσεων, πού εἶναι ἀναγκαῖο αὐτό τόν καιρό τῆς ἀφόρητης ἠθικῆς καί πνευματικῆς δυσοσμίας, νά ἀντιπαρέλθωμε τά ἐμπόδια, πού μᾶς στήνει ὁ διάβολος, ὁ κόσμος, ἡ σάρκα, χωρίς νά ὑποστοῦμε ἠθικό ναυάγιο...

“Ἄς ἔχωμε πλεονάζουσα σεμνότητα ἡθους καί ἀξιοπρέπειας, σοβαρότητα τρόπων καί ποιότητα λόγων καί σεμνῆς ἀκόμη φυσιογνωμίας, πού δυστυχῶς σήμερα ἀπουσιάζουν σχεδόν ἀπό παντοῦ, γιά νά γίνουμε περισσότερο διδακτικοί καί ἀποδοτικοί στό ὕψλὸ μας ὑπουργημα. “Ἄς εἴμαστε εὐλαβέστεροι μέ χαρακτηριστικό τή θεοσέβεια, τήν ἀπό βάθους καρδίας ἐξερχομένη γιά τήν ὕψιστη διακονία μας, τό βάρος τῆς ὁποίας τό ἔθεσε ὁ στοργικός Θεός στίς πλάτες μας, πρὸς ἐξυπηρέτηση πνευματικῆ καί σωτηριώδη τῶν ἀσθενούντων συνανθρώπων μας: «Οἱ γὰρ καλῶς διακονή-

σαντες βαθμὸν ἑαυτοῖς καλὸν περιποιῶνται καί πολλήν παρρησίαν ἐν πίστει τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ταῦτα σοι γράφω ἐλπίζων ἐλθεῖν πρὸς σέ τάχιον· ἐάν δέ βραδύνω, ἵνα εἰδῇς πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἥτις ἐστὶν ἐκκλησία Θεοῦ ζώντος, στῦλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμ. γ' 13-15), μέ αὐτά τά λόγια μᾶς καταρτίζει ὁ μέγας Παῦλος ἐμᾶς τούς κληρικούς.

“Ἄς εἴμαστε ἀφιλόγυροι καί αὐτάρκεις περιοριζόμενοι μόνο σέ ὅσα μᾶς δίνει καθημερινά ὁ Θεός. Εἶναι μεγάλο προτέρημα νά εἴμαστε καλοπροαίρετοι ἄνθρωποι, στολισμένοι μέ ἀληθινὴ καλωσύνη, πραότητα, ἀνεξικακία,

μετριοπάθεια. Εἶναι ἀνάγκη νά εἴμαστε ἀνεπαίσχυντοι διάκονοι τοῦ ἁγίου θυσιαστηρίου τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἡ εἰλικρινεία μας ἅς ἀναφέρεται στόν καρδιογνώστη Θεό, τόν ἑαυτόν μας, τούς συνανθρώπους μας: «Ποιμάνετε τό ἐν ὑμῖν ποίμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μή ἀναγκαστικῶς, ἀλλ' ἐκουσίως, μηδ' ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου· καί φανερωθέντος τοῦ ἀρχιποίμενος κομιεῖσθε τόν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον» (Α' Πέτρ. ε'

Ἡ θέσις τοῦ Ἐπισκόπου

Ὑπό τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου

Αν ἔχετε ἐπισκεφθῇ ἀρχαίους Χριστιανικούς Ναούς θά ἔχετε παρατηρήσει στήν κόγχη τοῦ ἱεροῦ, πίσω ἀπό τήν Ἀγία Τράπεζα κάτι πού μοιάζει μέ ἡμικυκλική πέτρινη κερκίδα (ὅπως τῶν ἀρχαίων θεάτρων) μέ μία ἐξέχουσα θέσις εἰς τό μέσον. Αὐτό εἶναι τό σύνθρονον καί ἡ ἐξέχουσα θέσις στό ἀνατολικότερο μέρος εἶναι ἡ ἐπισκοπική καθέδρα, ὁ θρόνος τοῦ Ἐπισκόπου. Δεξιά καί ἀριστερά ἀπό τόν θρόνον εἶναι τό Σύνθρονον, οἱ θέσεις τοῦ πρεσβυτερίου. Στούς μεγάλους ναούς σῶζονται κλιμακωτές σειρές ἐδρῶν, ὅπως στόν Ἱ.Ν. Ἀγ. Εἰρήνης Κων/λεως πέντε κλιμακωτές σειρές καθισμάτων ἐκατέρωθεν τοῦ Ἐπισκόπου, στόν δέ Ναό τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας ἐπτά σειρές, σάν ἓνα μικρό ἀρχαῖο θέατρο.

Ἄς μεταφερθοῦμε τώρα νοερῶς στά παλαιά χρόνια ἐκεῖνα, πρὶν ὑψωθῇ τό τέμπλο μεταξύ τοῦ

Ἀγίου Βήματος καί τοῦ κυρίως ναοῦ καί τήν μεταφορά τοῦ Ἐπισκοπικοῦ θρόνου ἔξω τοῦ βήματος καί ἅς παρατηρήσωμε μέ τούς νοερούς ὀφθαλμούς τῆς καρδίας τήν ὥρα τῆς θείας λειτουργίας, μέ τόν Ἐπίσκοπο καθεζόμενο στόν θρόνον, τούς πρεσβυτέρους ἐκατέρωθεν τοῦ θρόνου στό Σύνθρονον κύκλῳ τῆς ἁγίας τραπέζης καί θά κατανοήσωμεν τούς λόγους τοῦ Ἀγ. Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου πρὸς Μάγνητας «προκαθημένου τοῦ Ἐπισκόπου εἰς τόπον Θεοῦ καί τῶν πρεσβυτέρων εἰς τόπον συνεδρίου τῶν Ἀποστόλων» (κεφ. ΣΤ').

Ἐκάθητο ὁ Ἐπίσκοπος· ἐπὶ τοῦ συνθρόνου «ὥσπερ τίς χριστοφόρος οἰακοστρόφος, ἐπισκοπῶν τήν ὁτέ εὐπλοῦσαν καί ὁτέ κλυδωνιζομένην ὀλκάδα, ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τόν λαόν διαλεγόμενος καί ὑπέρ τοῦ πληρώματος εἰρήνην εὐχόμενος καί παρά τήν ἁγίαν ἰστάμενος Τράπεζαν, ἵνα τήν

2-4), μᾶς ὑπενθυμίζει ὁ πρωτοκορυφαῖος τῶν ἀποστόλων, ὁ θεῖος Πέτρος.

Εἶθε λοιπόν νά εἵμαστε πολιτογραφημένοι καί καταγεγραμμένοι στούς ἱερούς καταλόγους τοῦ οὐρανοῦ, εἶθε!

Ὅμως προσοχή! Τόν πολύτιμο μαργαρίτη Χριστό, δηλαδή τήν ἁγία Κοινωνία, τοῦ Σώματος καί Αἵματος τοῦ Κυρίου, γιά κανένα λόγο νά μή τόν δίδωμε μέ προχειρότητα σέ ἐκείνους πού γιά κάποιους λόγους δέν πρέπει νά τόν λάβουν, χωρίς νά ἔχη προηγηθῇ ἀληθινή μετάνοια μέ καθαρή ἐξομολόγηση, μέ σύμμετρη νηστεία, μέ ἀνάλογη προσευχή καί ὅπωςδήποτε μέ ὀριστική ἀπομάκρυνση καί τελεία ἀποχή ἀπό τήν ἁμαρτία. Ὅλα αὐτά ὑποδηλώνουν βέβαια τήν ἐπιβολή ἐκ μέρους μας, ἐνός ἀνεκτοῦ, συγκαταβατικοῦ κανόνα, ἐπειδή οἱ ἄνθρωποι σήμερα ψυχικά εἶναι ἀδύνατοι καί δέν σηκώνουν πολλά. Φωνάζει ὁ Κύριος στό Εὐαγγελίῳ Του μέ ἀπλά λόγια: «Μή δίδετε τό ἅγιον στά σκυλιά, οὔτε τούς μαργαρίτες στά γουρούνια», ὑποδηλώνοντας μέ αὐτά τά λόγια, ὅτι τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του, γιά κανένα λόγο, δέν ἐπιτρέπεται νά εἰσέρχονται σέ ἀκαθάρτους ψυχοσωματικούς χώρους!...

Ὁ τά πάντα δυνάμενος Θεός, ἅς μᾶς ὀπλίξη μέ πίστη, πού θά ἔχη σάν βάση τόν «κόκκον σινάπεως»! Ἄς μᾶς χαρίζη τήν Ἰώβειο ὑπομονή πρὸς ἀντιμετώπιση τῶν διαφόρων πειρασμῶν ἢ δοκιμασιῶν· ἅς μᾶς χορηγῇ πλεονάζουσα ἀγάπη στίς δυστροπίες τῶν συνανθρώπων μας. Εἶναι ἀνάγκη νά σωθοῦν ἐκεῖνοι, ἀλλά κι' ἐμεῖς ἀναμφισβήτητα, διά μέσου τῆς πνευματικότητος, διά μέσου τῶν μυστηριακῶν ἀγωγῶν, οἱ ὅποιοι ἀρδεύουν καί τροφοδοτοῦν ὅλο τόν κόσμον μέ τῆς σωτηρίας τά θεῖα νάματα.

Αὐτός εἶναι ὁ Κύριος σκοπός τῆς Ἐκκλησίας καί ὁ μοναδικός προορισμός ἡμῶν τῶν κληρικῶν. Καί μή ξεχνοῦμε πῶς «καί καλόν γευσαμένους Θεοῦ ρῆμα δυνάμεις τε μέλλοντος αἰῶνος». Καί ἐπὶ πλέον ἅς προσέξωμε πολύ, ἐπειδή «καί παραπεσόντας, πάλιν ἀνακαινίζειν εἰς μετάνοιαν, ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τόν υἱόν τοῦ Θεοῦ καί παραδειγματίζοντας» (Ἑβρ. στ' 5-6) πού σημαίνει τοῦτο· πῶς μπορεῖ ὁ Θεός νά μή δεχθῇ τή μετάνοιά μας, ὅπως δέν δέχθηκε τοῦ Κάϊν, τοῦ Ἡσαῦ, τοῦ Ἰούδα καί ἄλλων, πού ἔζησαν μέ δόλο καί κακεντρέχεια. Προσοχή λοιπόν· προσοχή στήν ψυχική σωτηρία μας!!

φρικτήν ἀναφέρῃ θυσίαν» ὅπως παραστατικότατα περιγράφει ὁ Ἅγ. Ἰ. Χρυσόστομος (ὁμίλ. Α' εἰς Πεντηκοστήν §4). Τί ὠραία πράγματι εἰκόνα! Ὁ Ἐπίσκοπος ὡς πηδαλιούχος καί ἡ Ἐκκλησία ὡς ὀλκάς, δηλαδή πλοῖο φορτωμένο ἀγαθά (φορτηγό, ἐμπορικό). Πότε εὐπλοοῦσα καί πότε κλυδωνιζομένη εἶναι ἡ ὀλκάς-Ἐκκλησία.

Ἡ θέσις τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι νά κυβερνᾷ, διδάσκη καί κατευθύνῃ τήν τοπική Ἐκκλησία καί ἱστάμενος ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου νά προσφέρῃ θυσίας. Καί ὁ Ζωναρᾶς (580 Ἀποστ.) λέγει σχετικῶς «Τοῖς Ἐπισκόποις ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ καθέδρα ἐξ ὕψους ἰδρυται, δηλοῦντος τοῦ πράγματος οἷον εἶναι τοῦτο, ὅτι δεῖ τόν ὑπ' αὐτόν λαόν ὁρᾶν ἀφ' ὕψους καί ἐπισκοπεῖν ἀκριβέστερον· καί ὁ Πρεσβύτερος συνιστάναι ἐκεῖ τῷ Ἐπισκόπῳ καί συγκαθῆσθαι ἐτάχθησαν, ἵνα καί οὗτοι διά τῆς ἀφ' ὕψους καθέδρας ἐνάγωνται εἰς τό ἐφορᾶν τόν λαόν καί καταρτίζῃ αὐτόν, ὥσπερ σύμπονοι δοθέντες τῷ Ἐπισκόπῳ». Ἐδῶ ὁ Ζωναρᾶς ἀποδίδει στήν καθέδρα τοῦ Ἐπισκόπου τήν εἰκόνα τῆς σκοπιᾶς πού εἶναι ὑψηλότερη γιά νά φανερώνει τόν σκοπό τοῦ πράγματος, δηλαδή ὅτι πρέπει νά ἐπισκοπεῖ τόν λαόν του ἀπό ὑψηλά καί νά τόν παρατηρεῖ. Ἐπισκοπεῖ < ἐπί - σκοπέω - ῶ, (= βλέπω παρατηρῶ). Ὑἆρα Ἐπισκοπῶ = ἐπιβλέπω, ἐπιτηρῶ. Ἀλλά καί οἱ θέσεις τῶν πρεσβυτέρων ὡς μικρότερες σκοπιές χαρακτηρίζονται γιά νά ἐπιβλέπουν καί αὐτοί τόν λαό καί νά τόν καταρτίζουν «ὥσπερ σύμπονοι δοθέντες, τῷ ἐπισκόπῳ», σάν συμπάσχοντες, συμπαραστάτες τοῦ Ἐπισκόπου.

Ὁ Ἐπίσκοπος, λοιπόν, εἶναι «ὁ ἐπὶ τοῦ ὕψους τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πύργου ἱστάμενος καί ἐκεῖθεν σκοπῶν καί κατοπτέων τὰς ψυχάς. Εἶναι ὁ τό πλήρωμα ὅλης τῆς ἱερωσύνης κατέχων καί πάντας αὐτῆς τοὺς βαθμούς ἐν ἑαυτῷ συγχευέων καί δι' ἑαυτοῦ μεταδίδων». Εἶναι ὁ «ἐπιτηρητής καί ἐπιμελητής πασῶν τῶν ἐκκλησιαζομένων ψυχῶν, δύναμιν ἔχων τελεστικὴν πρεσβυτέρου, διακόνου, ὑποδιακόνου, ἀναγνώστου, ψάλ-

του καί μοναχοῦ» καί ὅπως λέγει ὁ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων εἰς τήν ὁμολογίαν του «Τό ἐπισκοπικόν ἀξίωμα οὕτως ἐστίν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀναγκαῖον, ὥστε χωρίς αὐτοῦ μή δύνασθαι μήτε Ἐκκλησίαν, μήτε χριστιανόν τινά ἢ εἶναι ἢ ὀλως λέγεσθαι· αὐτός γάρ ὁ ἀξιωθείς Ἐπίσκοπος εἶναι, ὡς ἀποστολικός διάδοχος, ζῶσα ἐστίν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς... οὕτω δέ αὐτοῦ τό ἀναγκαῖον ἐννοοῦμεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τήν ἀναπνοήν καί τῷ αἰσθητῷ τούτῳ κόσμῳ τόν ἥλιον... ὅ,τι Θεός ἐν τῇ οὐρανίῳ τῶν πρωτοτόκων Ἐκκλησίᾳ καί ἥλιος ἐν τῷ κόσμῳ, τοῦτο ἕκαστος Ἀρχιερεὺς ἐν τῇ κατὰ μέρος Ἐκκλησίᾳ».

Μήπως φαίνονται ὑπερβολικά τά λόγια τοῦ Δοσιθέου; Καί ὅμως ὁ Δοσίθεος, μαχόμενος τήν προτεσταντική πλάνη, τήν «Λουθηροκαλβινικήν φρενοβλάβειαν» ὅπως τήν ἀποκαλεῖ, ἀπλῶς ἐπαναλαμβάνει τήν Ἀγιοπατερικήν παράδοσιν γιά τό Ἐπισκοπικό ἀξίωμα.

Πολλοὺς αἰῶνες πρό αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία, διά στόματος τοῦ Ἁγ. Κυπριανοῦ Ἐπισκόπου Καρχηδόνης εἶχε διατυπώσει: «*Episcopus in Ecclesia, et Ecclesia in Episcopo, et si qui cum Episcopo non sit in Ecclesia non esse*» (66η ἐπιστολή) = «Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι στήν Ἐκκλησία, καί ἡ Ἐκκλησία στόν Ἐπίσκοπο καί ἂν κανεῖς δέν εἶναι μέ τόν Ἐπί-

σκοπο, δέν εἶναι καί μέ τήν Ἐκκλησία».

Διά νά κατανοήσωμεν τόν λόγον αὐτόν τοῦ Ἁγ. Κυπριανοῦ θά χρησιμοποιήσουμε τοὺς λόγους ἐνός ἄλλου, ἔτι ἀρχαιότερου πατρός, τοῦ Ἁγ. Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας (πρός Σμυρναίους VIII): «Πάντες τῷ Ἐπισκόπῳ ἀκολουθεῖτε, ὡς Ἰησοῦς Χριστός τῷ Πατρί, καί τῷ πρεσβυτερίῳ ὡς τοῖς ἀποστόλοις. Τοὺς δέ διακόνους ἐντρέπεσθε ὡς Θεοῦ ἐντολήν. **Μηδεὶς χωρίς τοῦ Ἐπισκόπου τι πρᾶσσέτω τῶν ἀνηκόντων εἰς τήν Ἐκκλησίαν.** Ἐκεῖνη βεβαία εὐχαριστία ἡγείσθω, ἡ ὑπὸ τόν ἐπίσκοπον οὖσα, ἢ ᾧ ἂν αὐτός ἐπιτρέψῃ. Ὅπου ἂν φανῇ ὁ Ἐπίσκοπος, ἐκεῖ τό πλῆθος ἔστω ὥσπερ ὅπου

ἄν ἡ Χριστός Ἰησοῦς, ἐκεῖ ἡ καθολικὴ ἐκκλησία. Οὐκ ἔξόν ἐστὶν χωρὶς τοῦ Ἐπισκόπου, οὔτε βαπτίζειν, οὔτε ἀγάπην ποιεῖν· ἀλλ' ὃ ἄν ἐκεῖνος δοκιμάσῃ, τοῦτο καὶ τῷ Θεῷ εὐάρεστον, ἵνα ἀσφαλές ἦ καὶ βέβαιον πᾶν ὃ πράσσεται».

Αὐτὸ φανερῶνει ὅτι κέντρον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ γίνη χωρὶς τὴ γνώμη του, διότι καὶ ὀλίγον κατωτέρω ὁ αὐτός Ἅγιος ἀναφέρει: «Καλῶς ἔχει, Θεόν καὶ Ἐπίσκοπον εἰδέναι, ὁ τιμῶν Ἐπίσκοπον ὑπὸ Θεοῦ τετίμηται· ὁ λάθρα τοῦ Ἐπισκόπου τι πράσσων τῷ διαβόλῳ λατρεύει» (Σμυρναίους IX) καὶ εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολὴ ὁ Θεοφόρος πατὴρ γράφει: «Ὅθεν καὶ ὑμῖν πρέπει, συντρέχειν τῇ τοῦ Ἐπισκόπου γνώμῃ, τοῦ κατὰ Θεὸν ποιμένοντος ὑμᾶς· ὅπερ καὶ ποιεῖται αὐτοί, σοφισθέντες ὑπὸ τοῦ πνεύματος· τό γάρ ἄξιονόμαστον πρεσβυτέριον, ἄξιον ὄν τοῦ Θεοῦ, οὕτως συνήρμωσται τῷ Ἐπισκόπῳ, ὡς χορδαὶ κιθάρας» (IV). Τέτοια ὀφείλει νὰ εἶναι ἡ σύνδεσις τοῦ πρεσβυτερίου μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου.

Ἀπὸ τὰ προαναφερθέντα προκύπτει ὅτι κέντρον τῆς ὅλης ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, μάλιστα δὲ τῆς εὐχαριστηριακῆς, εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος: «Ἐκείνη θεβαία εὐχαριστία ἡγείσθω, ἡ ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπον οὔσα».

Στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία σέ κάθε πόλη ὁ Ἐπίσκοπος τελοῦσε τὴν Εὐχαριστιακὴ σύναξιν, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ πρεσβυτερίου τῆς πόλεως. Ὅσο ὅμως οἱ ἀνάγκες αὐξάναν, ἐδημιουργήθη ὁ θεσμός τῶν ἐν-ὀρίων. Ἐντὸς τῶν ὀρίων τῆς ἐπισκοπῆς οἱ πρεσβύτεροι τελοῦσαν χωριστὲς εὐχαριστιακὲς συνάξεις κατὰ παραχώρησιν τοῦ Ἐπισκόπου. Τοῦτο δηλώνει τό «ἡ ᾧ ἄν αὐτός ἐπιτρέψῃ». Αὐτὴ ἡ πρακτικὴ ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ 2ου αἰῶνος. Κατὰ δὲ τὸν 4ον αἰῶνα στερεώθηκε ὁ θεσμός τῆς ἐνορίας καὶ ἱερεῖς φαίνονται ὡς «προσφέροντες» καὶ αὐτοὶ θυσίαν (βλ. 18ος κανὼν τῆς Α' Οἰκουμενικῆς). Ἡ ἐξάρτησις ὅμως τῆς προσφορᾶς τῶν πρεσβυτέρων ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον διεσφαλίσθη διὰ τῶν ἐξῆς μέτρων:

α) Ἐκ τοῦ μνημοσύνου τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἐπισκόπου. Ὁ πρεσβύτερος δὲν μνημονεύει τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἐπισκόπου ὁ ὁποῖος τὸν ἔχει χειροτονήσει, ἀλλὰ τὸν Ἐπίσκοπο στοῦ ὁποίου ἐντὸς τῶν ὀρίων (ἐν-ὀρία) τῆς ἐπισκοπικῆς περιφερείας εὐρίσκεται.

β) Ἐκ τοῦ ἀντιμνησίου, περὶ τοῦ ὁποίου λέγει ὁ Βαλσαμών (ἐρμ. 31ου τῆς ἐν Τούλλῳ): «Διὰ γὰρ τοῦτο, ὡς ἔοικεν, ἐπενοήθησαν καὶ τὰ ἀντιμνήσια καὶ γίνονται παρὰ τῶν κατὰ χώραν ἀρχιερέων...

οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἐνθρονισμοῦ, τῶν ἀνοίξεων καὶ τῶν ἐγκαινίων, ἀλλὰ καὶ εἰς τό ἀναφαίνεσθαι τό κατ' ἐπιτροπὴν ἐπισκοπικὴν γίνεσθαι ἐν τῷ εὐκτηρίῳ τὴν ἱερουργίαν».

Ὅχι ὅμως μόνον στὴν Λειτουργικὴ ζωὴ ἀλλὰ σὲ ὁλόκληρὴ τὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας κεντρικὸ ρόλο ἔχει ὁ Ἐπίσκοπος. Ἀπὸ τὴν μελέτη τῶν εὐχῶν τῆς χειροτονίας Ἐπισκόπου προκύπτει ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι ὁ διδάσκαλος, ὁ προσφέρων θυσίας ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἀρχιερέως, μιμητὴς τοῦ Καλοῦ Ποιμένου τιθέντος τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων, ὁδηγὸς τυφλῶν, φῶς τῶν ἐν σκότει, παιδευτὴς ἀφρόνων, διδάσκαλος νηπίων, φωστήρ τοῦ κόσμου καὶ ὁ καταρτίζων τὰς ψυχὰς τὰς ἐμπιστευθεῖσας εἰς αὐτόν. Ὡς ὁ ποιμὴν τῆς ἐπαρχίας του ἔχει νομοθετικὴ διοικητικὴ καὶ δικαστικὴ ἐξουσία ὁ Ἐπίσκοπος.

Ἡ βάση τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι τό δικαίωμα νὰ ρυθμίζει τὸν ἐσωτερικὸ βίον τοῦ ποιμνίου τῆς ἐπαρχίας του καὶ νὰ προσαρμόζει τὴν γενικότερην ἐκκλησιαστικὴν διατάξεως ἀναλόγως τῶν περιστάσεων πού ἐπικρατοῦν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, ὅμως οἱ ἐγκύκλιοι πού ἐκδίδει γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι σύμφωνοι με τοὺς ἱεροὺς κανόνας.

Ἐχει δικαστικὴ ἐξουσία, διότι αὐτός εἶναι ὁ φυσικὸς κριτὴς τῶν διαφορῶν τοῦ ποιμνίου του καὶ ὁ κρίνων σὲ πρῶτο βαθμὸ τοὺς παρεκτρεπομένους κληρικούς τῆς δικαιοδοσίας του.

Ἐχει δὲ καὶ διοικητικὴ ἐξουσία, καθὼς οἱ ἱεροὶ κανόνες λη' Ἀποστ. καὶ ἡ καὶ Δ' ἀναθέτουν ὅλην τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν προσώπων καὶ πραγμάτων τῆς ἐπαρχίας του σ' αὐτόν.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰδικώτερα τό θέμα τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τῆς Ἐπισκοπῆς, ὁ Ἐπίσκοπος ὀφείλει νὰ διορίζει ἕνα τῶν κληρικῶν τῆς ἐπαρχίας του ὡς οἰκονόμο καὶ ἄμεσο βοηθὸ αὐτοῦ στὴν οἰκονομικὴ διαχείριση τῆς Ἐπισκοπῆς. Μάλιστα, ἐπειδὴ κάποιον ἐπίσκοποι ἀπέφευγαν νὰ διορίσουν οἰκονόμο ὁ ΙΑ' τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς συνόδου ἐπιβάλλει τὸν διορισμὸ οἰκονόμου διὰ τοῦ Μητροπολίτου (στόν ὁποῖο ὑπάγεται ὁ Ἐπίσκοπος) ἢ καὶ αὐτοῦ ἀμελοῦντος ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου.

Προπαντός, ὅμως, ὁ ρόλος τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι πνευματικὸς, νὰ διδάσκῃ δηλαδὴ τό ποιμνίον τοῦ ὅχι μόνο διὰ τῶν λόγων, ἀλλὰ διὰ τῶν ἔργων καὶ τοῦ παραδείγματός του ὅπως συμβουλεύει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὸν Τιμόθεον: «Τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει ἐν ἀγνείᾳ».

Γενικῶς, οἱ ἐπιστολὲς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου

οί δύο πρὸς Τιμόθεον καὶ ἡ μία πρὸς Τίτον ἀποτελοῦν ὁδηγίες πρὸς Ἐπισκόπους σχετικῶς μὲ τὸ πῶς πρέπει νὰ ποιμένουν τὴν ποιμνὴν τοῦ Χριστοῦ προστατεύοντες αὐτὸ ἀπὸ τοὺς ψευδοδιδασκάλους, διδάσκοντες αὐτὸ τὰ ὀφέλιμα, μεριμνῶντες γιὰ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ διακόνους καὶ ἐλέγχοντες τοὺς παρεκτρεπομένους, κατὰ τὸ «ἐλέγξον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον, ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ καὶ διδαχῇ» (Β' Τιμοθ. δ' 2) καὶ «τοὺς ἁμαρτάνοντας ἐνώπιον πάντων ἔλεγχε, ἵνα καὶ οἱ λοποὶ φόβον ἔχωσι» (Α' Τιμοθ. ε' 20).

Ἀλλὰ καὶ στὴν Ἰ. Ἀποκάλυψη, μᾶς ἀποκαλύπτει ὁ Θεός, μεταξύ τῶν ἄλλων, καὶ ποιοὶ πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἔργο τοῦ Ἐπισκόπου στίς ἑπτὰ ἐπιστολάς πρὸς τοὺς Ἀγγέλους τῶν ἑπτὰ Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀσίας: Ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ Ἐπισκόπους, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν ἑπτὰ παραδείγματα ἐπισκόπων πού ὑπῆρχαν εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνες, μόνον δύο ἐπαινεῖ, αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται κατὰ τῶν αἰρετικῶν Νικολαϊτῶν καὶ ἔχουν καὶ ὀρθὸ βίωμα, ὅπως λ.χ. ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Σμύρνης: «Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Σμύρνῃ Ἐκκλησίας γράψον τάδε λέγει ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ὃς ἐγένετο νεκρὸς καὶ ἔζησεν. Οἶδα σου τὰ ἔργα καὶ τὴν θλίψιν καὶ τὴν πτωχείαν· ἀλλὰ πλούσιος εἶ· καὶ τὴν βλασφημίαν τῶν λεγόντων Ἰουδαίους, εἶναι ἐαυτοὺς καὶ οὐκ εἰσὶ ἀλλὰ Συναγωγὴ τοῦ Σατανᾶ μηδὲν φόβου ἃ μέλλεις πάσχειν. Ἰδοὺ μέλλει βαλεῖν ὁ διάβολος ἐξ ὑμῶν εἰς φυλακὴν ἵνα πειρασθῇτε καὶ ἔξετε θλίψιν ἡμερῶν δέκα. Γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς» (Ἀποκ. Β' 8-11). Οἱ Ἐπίσκοποι ἐπαινοῦνται ἢ κατακρίνονται κατὰ κύριον λόγον ἐὰν ἐφύλαξον τὰ λογικὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοὺς «λύκους βαρεῖς», ὅπως χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο, οἱ αἰρετικοὶ καὶ οἱ ψευδεῖς ποιμένες. Τὴν εἰκό-

να αὐτῇ, ἄλλωστε, μᾶς παρέδωσε ὁ Κύριος γιὰ τὸν ἑαυτοῦ λέγοντας: «Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ὁ Ποιμὴν ὁ καλός τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησι ὑπὲρ τῶν προβάτων· ὁ μισθωτός δὲ καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν οὐδ' οὐκ εἰσὶ τὰ πρόβατα καὶ φεύγει καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτὰ καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτός φεύγει ὅτι μισθωτός ἐστί καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων». Ἐδῶ μία παρένθεσις. Ὁ κ. Χριστόδουλος εἶδε τὸν λύκον ἐρχόμενον (τὸν Πάπαν) καὶ ὅχι μόνον δὲν ἐφύλαξε τὰ πρόβατα, ὡς καλὸς ποιμένας, οὔτε ἀπλῶς ἔφυγε ὅπως «ὁ μισθωτός καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν», ἀλλὰ ὑπεδέχθη τὸν λύκον φιλοφρόνως γιὰ νὰ κατασπαράξῃ τὰ πρόβατα εὐκολότερα!

Ἡμεῖς ὅμως ἅς κρατήσωμεν δι' ἑαυτοὺς τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπισκόπου ὡς καλοῦ ποιμένος, εἰς τύπον τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ ἡ εἰκὼν περιλαμβάνει ὅλα τὰ χαρακτηριστικά γνωρίσματα τοῦ ἐπισκόπου.

Ὅπως ὁ ποιμὴν φυλάσσει τὰ πρόβατα ἀπὸ τοὺς λύκους, ὁ Ἐπίσκοπος πρέπει νὰ προφυλάσσει τοὺς πιστοὺς ἀπ' τοὺς αἰρετικούς. Ὅπως μεριμνᾷ ὁ ποιμὴν γιὰ τὴν διατροφή τῶν προβάτων, ὁ Ἐπίσκοπος ὀφείλει νὰ φροντίξῃ γιὰ τὴν ὑγιή διδασκαλίαν τοῦ ποιμνίου του. Ὅπως ἀπομονώνει τὰ ἐκ νόσου λοιμικῆς ἀσθενοῦντα πρόβατα γιὰ νὰ μὴν ἀσθενήσουν καὶ τὰ ὑπόλοιπα, ἐπιβάλλει τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἐπιτίμιο τοῦ ἀφορισμοῦ καὶ ὅπως ἀπομακρύνει ἀπὸ τὰ καθήκοντά τους τοὺς βοηθοὺς του ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν φέρουν εἰς πέρας τὸ ἔργο τους, ἐπιβάλλει ὅποτε χρειάζεται (ἐν Συνόδῳ) τὸ ἐπιτίμιο τῆς καθαιρέσεως.

Σέ ὅλα ὅμως τὸ κίνητρο αὐτοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ ποῖμνιο, ἡ ὁποία συνδέεται ἄμεσα μὲ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν ἴδιο τὸν Θεό. Σὰς ὑπενθυμίζω τό: «φιλεῖς με Πέτρε; Ποίμενε τὰ πρόβατά μου», «Πέτρε φιλεῖς με, βόσκε τὰ ἀρνία μου»!

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗΣ 2003 ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΥΡΟΒΛΗΤΗΣ

ΕΣΟΔΑ	
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΠΑΙΔΩΝ	4.600 €
ΔΩΡΕΕΣ	3.500 €
ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ ΕΩΣ 10/12/03	4.000 €
ΑΠΟ ΚΟΥΠΟΝΙΑ	
ΔΑΝΕΙΟ - (ΥΠΟΛΟΙΠΟ)	3.280 €
	15.380 €
ΕΞΟΔΑ	
ΤΡΟΦΟΔΟΣΙΑ	3.460 €
ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΣ	12.530 €
ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΣ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΣ	3.490 €
	19.480 €
ΕΠΙΤΑΓΕΣ	4.100 €
	15.380 €

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἐνισχύσουν τὸ ἔργον τῶν κατασκηνώσεων τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ νὰ καλυφθῇ τὸ ὑπολειπόμενον χρέος δύνανται νὰ καταθέτουν τὰς εἰσφοράς των εἰς τοὺς κατωτέρω τραπεζικοὺς λογαριασμοὺς:

1. ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ: 52509327

2. ΕΘΝΙΚΗΣ: 840/74133194

Τὰς ἀποδείξεις τῶν καταθέσεων νὰ ἀποστέλλουν εἰς τὸ

Fax: 2310-668041

ὑπ' ὄψιν π. Παναγιώτου Παυλίδη

Ἐκκλησία - Νεολαία

Ὑπό τοῦ Αἰδεσιμωτάτου ἱερέως π. Γρηγορίου Πρυνιά

Μακαριώτατε
Σεβάσμιοι Ἀρχιερεῖς
Τίμιο Πρεσβυτέριο,
Εὐλογεῖτε,

Ἀπό τήν ἀρχή τῆς ὁμιλίας μου θά ἤθελα νά εὐχαριστήσω τήν ἐπιτροπή αὐτῆς τῆς συνάξεως γιά τήν τιμή νά εἶμαι ἕνας ἀπό τούς ὁμιλητές μ' ἕνα θέμα ζωτικό, ἕνα θέμα φλέγον, τό θέμα Ἐκκλησία-Νεολαία. Οἱ πτυχές του εἶναι ἀρκετές καί ὁ χρόνος σύντομος. Σ' αὐτό τό χρόνο πού διατίθεμαι νά μιλήσω, θά προσπαθήσω νά παρουσιάσω ποιὰ εἶναι ἡ σχέση πού ὑπάρχει ἀλλά καί ὑπῆρχε ἀναμεταξύ τους, τίς παγίδες πού ἔχει νά ὑπερπηδήσει ἡ νεότητα μέ βοηθό καί ἀρωγό τήν Ἐκκλησία καί τέλος ἐκείνους τούς τρόπους καί τά μέσα πού πρέπει νά χρησιμοποιήσει ἡ Ἐκκλησία ὥστε νά φέρει μέσα στίς ἀγκάλες της, τή νεότητα.

Ζοῦμε σέ μιά κοινωνία πού συνεχῶς καταρρέει ἠθικά καί πνευματικά, καθώς ὁ ἄνθρωπος χωρίς ἠθικούς φραγμούς ἔχει παραδοθεῖ στίς ὑλικές ἀπολαύσεις καί ἔχει κάνει νόμο τήν ἀμαρτία στή ζωή του. Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία ὡς ἀγνή καί φιλεύσπλαχνη μητέρα εἶναι πάντα ἔτοιμη νά δεχτεῖ στούς κόλπους της τό ἄσωτο παιδί της, νά γιατρέψει τίς πληγές του καί νά τοῦ ἀνοίξει λυτρωτικό δρόμο πού ὀδηγεῖ στό Δεσπότη Χριστό. Ἄλλωστε ἡ Ἐκκλησία, ὅπως χαρακτηριστικά ἀναφέρει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, εἶναι κιβωτός, στήν ὁποία εἰσέρχεται τό γεράκι καί βγαίνει λευκή περιστέρα, εἰσέρχεται ὁ ἄγριος λύκος καί βγαίνει ἥμερο πρόβατο. Ἡ Ἐκκλησία λοιπόν εἶναι ἕνα πνευματικό νοσοκομεῖο καί ἐμεῖς οἱ ἱερεῖς εἴμαστε οἱ ἰατροί, οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦμε, ἐργαζόμαστε γιά νά θεραπεύσουμε τούς πνευματικά ἀσθενεῖς μέ τή Χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Πρέπει ὅμως ὄχι μόνο νά περιθάλπουμε, ἀλλά καί νά προλαμβάνουμε, νά παίρνουμε ἐκεῖνα τά κατάλληλα μέτρα γιά νά προστατέψουμε τά παιδιά μας προτοῦ τά προσβάλλει ἡ ἀμαρτία.

Πιστεύω πώς στή μνήμη ὅλων μας εἶναι ζωντανά τά λόγια τοῦ Ἀρχιερέως τήν ὥρα τῆς χειροτονίας μας «λάβε ταύτην τήν παρακαταθήκην καί φύλαξον αὐτήν ἄχρι τῆς παρουσίας τοῦ Κυ-

ρίου, ὅτε παρ' αὐτοῦ μέλλεις ἀπαιτεῖσθαι αὐτήν». Τήν ὥρα ἐκείνη δώσαμε ὑπόσχεση στό Θεό, ὅτι θά εἴμαστε λειτουργοί, ποιμένες, διδάσκαλοι, καί θά διδάξουμε αὐτά πού λειτουργοῦμε στούς γονεῖς, στούς ἀναδόχους καί στούς διδασκάλους. Ἐμεῖς οἱ διάκονοι τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἔχομε ἀκόμη χρέος ἱερό, νά διαφυλάξουμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τούς νέους μας παίρνοντας ἀφορμή, παράδειγμα ἀπό τόν ἴδιο τόν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος προστάζει καί λέει «ἄφετε τά παιδιά ἔρχεσθαι πρός μέ καί μή κωλύετε αὐτά».

Ἡ νεότητα ἀπό τά πρωτοχριστιανικά χρόνια μέχρι καί τίς μέρες μας ἀπῆλause τίς ἰδιαιτερες φροντίδες τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ποτέ δέν τήν ἀντιμετώπισε ὡς ἕνα αὐτόνομο καί ξεχωριστό κομμάτι ἀλλά πάντα σέ σχέση καί σέ συνάρτηση μέ τήν οἰκογένεια, τούς ἀναδόχους καί τούς διδασκάλους. Οἱ γονεῖς εἶναι οἱ πρῶτοι πού ἔρχονται σέ ἄμεση ἐπαφή μέ τό παιδί, εἶναι ἐκεῖνοι πού παίζουν ἀποφασιστικό ρόλο στή διαμόρφωση τῆς προσωπικότητάς του. Γι' αὐτό καί οἱ Ἁγιοι Πατέρες τούς γονεῖς πρῶτα συμβουλεύουν καί αὐτούς κατηχοῦν ὥστε νά παιδαγωγοῦν τά παιδιά τους «ἐν παιδείᾳ καί νουθεσίᾳ Κυρίου». Ὁ ἱερός Χρυσόστομος στό λόγο του «περί τέκνων ἀνατροφῆς» νουθετεῖ τόν πατέρα γιά τήν πνευματική καλλιέργεια τῆς ψυχῆς τοῦ παιδιοῦ του. Τόν καθιστᾷ βασιλέα μιᾶς πόλης (πόλη ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ) ἡ ὁποία ἔχει πέντε πύλες —τίς πέντε αἰσθήσεις— ἀπό τίς ὁποῖες εἰσέρχονται καί ἐξέρχονται οἱ πολῖτες της, δηλαδή οἱ λογισμοί. Τόν καλεῖ νά θεσπίσει νόμους πού θά ἀπαγορεύουν τήν εἴσοδο στούς κακοὺς λογισμούς καί ν' ἀγρυπνᾷ γιά τήν πλήρη ἐφαρμογή τους. Ὁ Μέγας Βασίλειος ἀναφέρει πώς οἱ γονεῖς ἔχουν καθήκον νά ἐξοικειώνουν τά παιδιά τους καί νά τά φέρνουν σέ ἐπαφή μέ τήν ἀρετή. Τά παιδιά εὐκόλα μιμοῦνται τούς μεγάλους καί ἰδίως τόν πατέρα καί τήν μητέρα τους, μέ τούς ὁποίους συνδέονται συναισθηματικά. Ἐπομένως ἐφόσον εἶναι παραδείγματα γι' αὐτά, πώς θά τά συμβουλέψουν, ὅταν οἱ ἴδιοι ζοῦν μιά ζωή ἄτακτη καί ἀκατάστατη; Γενικά ὁ Ἅγιος ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἀγωγή πρέπει νά ἀρχίζει ἀπό τά πρῶτα βήματα τῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ, ὅποτε ἡ ψυχὴ του

είναι ακόμη εύπλαστη, καί μαλακή σάν τό κερί καί εύκολα διαμορφώνεται, ώστε όταν ώριμάσει τό λογικό καί ή ίκανότητα τής διακρίσεως νά μπορεί νά βρεί τό δρόμο της μέ βάση τά πρώτα στοιχεΐα καί τά παραδείγματα τής ευσέβειας πού τής έχουνε παραδοθεΐ από τούς εύλαβεΐς γονεΐς.

Ένας άλλος Πατέρας τής Έκκλησίας μας στά δύσκολα χρόνια τής Τουρκοκρατίας, ό Κων/νος Οικονόμος ό έξ Οικονόμων, στό λόγο πού έκφώνησε πρός τούς γονεΐς κατά τό ΣΤ' έτος από τής συστάσεως του Φιλολογικού Γυμνασίου στη Σμύρνη τήν πρώτη Σεπτεμβρίου 1814, ανέφερε τόν καταλυτικό ρόλο των γονιών στη βρεφική, παιδική καί νεανική ψυχή, στην θρησκευτική της καλλιέργεια. Συγκεκριμένα είπε: «*Ω γονεΐς, αληθώς φιλόστοργοι καί φιλότεκνοι, φροντίζετε νά καθυποτάσσετε είς τάς όρθάς ήμών διαταγάς τήν άπαλήν των παιδιών ψυχήν περισσότερον άπ' ότι φροντίζουν αι μαμαΐ νά διαπλάττωσι τά άπλαστα καί μαλακά του σώματος μέλη*». Καί λίγο παρακάτω: «*Καθόλου, δέ, ω φίλοι πατέρες, δέν πρέπει νά άμελήσετε μηδεμίαν ήμέρα είς ήν καί διά λόγων καί δι' έργων θέλετε παρακινεί τούς παΐδας είς τήν άρετήν καί προφυλάσσοντες αυτούς από πάσης διαφθοράς. Πρέπει νά άγρυπνήτε είς τήν διαγωγήν του παιδιού καί νά φυλάττετε τήν σωτηριάν αυτού*».

Οί Άγιοι Πατέρες τής Έκκλησίας μας δίνουν έξίσου μεγάλη σημασία πέρα από τήν οικογένεια καί σε έναν άλλο συνεργάσιμο θεσμό για τή διάπλαση καί διαμόρφωση τής ψυχής των νέων, τό σχολείο, μέ τούς παιδαγωγούς (δασκάλους-καθηγητές). Ό Άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος τονίζει, ότi πρέπει οί γονεΐς νά προσέξουν τό ήθος των παιδαγωγών πού θά αναλάβουν νά διδάξουν στά παιδιά τους τά πρώτα γράμματα. Ό Μέγας Βασίλειος στό μεγάλο έργο του τή Βασιλειάδα, δημιούργησε έκτός των άλλων ιδρυμάτων όρφανοτροφείο καθώς καί σχολείο για εκείνους τούς νέους πού θά θέλανε νά μάθουν κάποιες τέχνες βιοποριστικές. Ό Άγιος Κοσμάς ό Αίτωλός, ό μέγας προφήτης καί δασκάλας του Γένους μίλησε καί άγωνίστηκε για τήν ίδρυση σχολείων. Συγκεκριμένα έλεγε: «*Τό σχολείον οδηγεί είς τήν Έκκλησίαν, τό σχολείον οδηγεί είς τό μοναστήριον*». Τό σχολείον του Πατροκοσμᾶ δέ έμοιαζε μ' εκείνα πού λειτούργουσαν γιατί σ' εκείνα διδάσκονταν καί

άλλα μαθήματα ξένα στη χριστιανική παιδεία. Εΐχε εΐσχωρήσει τό Φράγκικο στοιχείο καί αυτό για τόν μέγα Διδάσκαλο ήτανε πληγή, ήτανε τραύμα. Τό σχολείο είναι ό πρόναος —όπως έλεγε—, γιατί στό σχολείο τά παιδιά θά διδάσκονταν τήν έλληνική γλώσσα καί τή θρησκευτική τους παράδοση, ώστε νά συντηρήσουν καί νά περιφρουρήσουν τήν πατρώα γλώσσα, τήν όρθοδοξία καί τήν πατρίδα τους. "Ηθελε παιδεία πού νά οδηγεί στο Θεό τόν αληθινό.

Επίσης, στά χρόνια τής Τουρκοκρατίας, κληρικοί τής Έκκλησίας μας άναδείχθηκαν σε μεγάλους πνευματικούς Διδασκάλους. Μερικοί από αυτούς είναι: ό Μελέτιος Πηγᾶς, ό Κύριλλος Λούκαρης, ό άδερφός του Πατροκοσμᾶ Χρύσανθος ό Αίτωλός, ό Άγιος Κοσμάς ό Αίτωλός, ό Οικονόμος ό έξ Οικονόμων, ό Εύγένιος Γιαννούλης καί ό Άγιος Νικόδημος ό Άγιορείτης. Όλοι τους άγωνίστηκαν από τό μετερίζι τής Όρθοδοξίας νά διαφωτίσουν καί νά διαφυλάξουν τούς νέους καί κατ' επέκταση όλο τό υπόδουλο Γένος. Έγιναν ιδρυτές καί συνεχιστές μεγάλων Σχολών εκείνης τής εποχής όπως ήταν ή Μεγάλη του Γένους Σχολή ή άλλιώς Πατριαρχική, οί Σχολές των Άγράφων, ή Άθωνιάς καί ή Σχολή τής νήσου Νάξου.

Εΐδαμε μέ όσα άναφέρθηκαν παραπάνω πώς ή Έκκλησία στάθηκε δίπλα στη νεότητα μέ ήθικοπλαστικά κηρύγματα, μέ κατηχήσεις, μέ σχολές καί ιδρύματα. Έδειξε πατρική φροντίδα γιατί οί νέοι είναι τό μέλλον μας, οί συνεχιστές των άγώνων μας, είναι αυτοΐ πού θά παραλάβουν τά σκύπτρα τής όρθοδοξίας καί θά τά παραδώσουν στην έπόμενη γενιά. Η ιδιαίτερη μέριμνα έξηγεΐται αν αναλύσουμε τόν ευμετάβλητο χαρακτήρα των νέων, τά προβλήματα πού αντιμετωπίζουν καί τούς πολλούς κινδύνους πού τούς άπειλοΐν. Οί ψυχές των νέων δέν περιτειχίζονται μέ ιδιαίτερη σύνεση, αλλά οΐτε δείχνουν ζήλο για τήν άρετή. Η τρικυμία των παθών είναι αρκετά επικίνδυνη καί τό λογικό πού μπορεΐ νά κυβερνήσει τά πάθη είναι πολύ αδύναμο. Βέβαια ύπάρχει καί ή άλλη πλευρά των νέων μας πού είναι συνετοΐ καί θαυμαστοΐ, δυστυχώς όμως στίς μέρες μας μπορούμε νά πούμε ότi σπανίζουν. Επίσης ή νεότητα είναι άστατη, εύκολα έξαπατάται, τή διακρίνει έπιπολαιότητα καί άνυπομονησία. Κατά τό Μέγα Βασίλειο, οί νέοι εγκαταλείποντας τήν παράδοση καί επιδιώκοντας νεωτερισμούς, γίνονται δυστυχεΐς.

Αυτός ο ιδιαίτερος χαρακτήρας τους, τούς κάνει πιο εύαλτους απέναντι στον κοινό έχθρο και αυξάνει τούς κινδύνους που τούς απειλούν. Δυστυχώς οι γονείς, που κατά κύριο λόγο έπρεπε να λειτουργούν προστατευτικά απέναντι στα παιδιά τή σημερινή εποχή, σέ ένα μεγάλο ποσοστό άγνοούν τίς υποχρεώσεις τους και άδυνατούν ν' ανταποκριθούν στο ρόλο τους. Είηαι οι ίδιοι ξένοι πρός τή μυστηριακή ζωή και επαναπαύονται σ' ένα τυπικό Κυριακάτικο εκκλησιασμό και αυτό κακοποιημένο. Είηαι συχνό τό φαινόμενο νά εργάζεται πέρα από τόν πατέρα και ή μητέρα, και νά αναγκάζονται νά έμπιστευτούν γιά κάποιες ώρες τό παιδί τους στους παππούδες, σέ κάποια γνωστή τους γυναίκα ή στον παιδικό σταθμό. Έρχονται αυτοί νά αντικαταστήσουν τή μητέρα χωρίς όμως νά διαθέτουν τή μητρική αγάπη που μέ υπομονή και αυταπάρνηση παιδαγωγεί τά παιδιά. Η προσφορά, αν υπάρχει, είηαι πολύ μικρότερη και ή άδικία απέναντι στους άπλαστες ψυχούλες είηαι μεγάλη.

Χρέη παραμάνας και παιδαγωγού έχει ανάλαβει στήν εποχή μας και ή τηλεόραση. Οι μητέρες προκειμένου νά ήσυχάσουν λίγο από τίς φωνές των παιδιών και μέ ήρεμία νά κάνουν τίς δουλειές τους, αφήνουν τά μικρά τους γιά ώρες πολλές φορές μπροστά της. Καθώς οι υπεύθυνοι των προγραμμάτων άδιαφορούν πλήρως γιά τόν εύαίσθητο κόσμο των παιδιών, ή τηλεόραση μετατρέπεται σέ έναν επικίνδυνο διδάσκαλο που δημιουργεί ανθρώπους μέ προβλήματα ψυχικά. Άκόμη και στά παιδικά προγράμματα είηαι έντονη ή βία, ή επιθετικότητα και ή μαγεία. Οι έφηβοί μας διδάσκονται τήν εύκολη και άσωτη ζωή, τήν άνηθικότητα, τίς έλεύθερες προγαμιαίες σχέσεις, τήν έλλειψη σεβασμού και ύπακοης απέναντι στους γονείς, τήν κατάλυση του ίερού θεσμού τής οικογένειας.

Υπεύθυνοι γιά τήν έν Χριστῷ ζωή του παιδιού είηαι και οι ανάδοχοι, οι όποιοι τήν ώρα του θείου Βαπτίσματος μπαίνουν έγγυητές και δίνουν απέναντι στο Θεό φοβερές υποσχέσεις. Αποτάσσονται στή θέση του παιδιού τό Σατανά και συντάσσονται τῷ Χριστῷ. Άρα αυτό που περιμένει ή Έκκλησία από αυτούς είηαι μία στάση απέναντι στο βαπτιζόμενο πλήρως κατηχητική. Αντί αυτού οι ανάδοχοι συνήθως περιορίζονται στά καθιερωμένα δῶρα (Χριστουγέν-

νων, Πάσχα και όνομαστικής έορτής) και σέ συμβουλές που τίς περισσότερες φορές είηαι χωρίς πνευματικό υπόβαθρο, ανάλογες μέ τά πάθη και τίς άδυναμίες τους. Φυσικά ή έπιλογή του ανάδοχου άνήκει στους γονείς, ή όταν γίνεται σύμφωνα μέ κοσμικά και κοινωνικά κριτήρια έχει άρνητικά άποτελέσματα στή διαπαιδαγώγηση και κατήχηση του παιδιού τους.

Η άγνότητα και ή καθαρότητα των νέων μας κινδυνεύει και από τούς φίλους τους όπως χαρακτηριστικά λέει ο Άπόστολος Παύλος «κακαί συναναστροφαί φθειρουσι ήθη χρηστά». Τό σχολείο άποτελεί τόν κατ' έξοχήν χώρο όπου τά παιδιά μας έρχονται σέ έπαφή μέ παιδιά άλλων οικογενειών, «άλλων αρχών και πιστεύω». Συναναστρέφονται μέ παιδιά που πολλές φορές έμφανίζουν μία συμπεριφορά προβληματική, βίαιη και επιθετική. Μέ άλλα λόγια διδάσκονται τήν άμαρτία. Οι δάσκαλοι και οι καθηγητές, οι σημερινοί παιδαγωγοί, οι όποιοι, θά έπρεπε ως φωτεινά παραδείγματα νά οδηγούν τούς νέους μας στο δρόμο τής άρετής και στά σκαλοπάτια τής κατά Θεόν ζωής, βλέπουν τό ρόλο τους όχι ως λειτούργημα αλλά ως μία βιοποριστική διέξοδο. Και όπως είηαι έπόμενο άδιαφορούν γιά τή διαπαιδαγώγηση και τήν ψυχοπνευματική καλλιέργεια των νέων, ένῶ είτε μέ λόγια είτε μέ πράξεις τούς ποτίζουν μέ τό δηλητήριο του νεωτερισμού και μιās έλευθερίας που ξεπερνώντας τά όριά της έξελίχθηκε σέ άσυδοσία, γερά δεμένη στους ιστούς τής άμαρτίας. Θά ισχυριζόταν κανείς ότι στο σχολείο διδάσκεται ή θρησκεία μας μέσα από τό μάθημα των θρησκευτικών. Όμως έπειδή αυτό γίνεται μέ βάση τά δυτικά πρότυπα και όχι μέ βάση τούς πατέρες τής Έκκλησίας, λείπουν τά πατερικά κείμενα και όλη εκείνη ή θεία Σοφία τής Όρθοδόξου Πίστεως. Και οι καθηγητές που διδάσκουν τό μάθημα αυτό, εκτός έλαχίστων εξαιρέσεων δέν είηαι θεολόγοι αλλά θρησκευολόγοι, ψυχροί έπαγγελματίες χωρίς ήθος στή ζωή τους. Τί μπορεί, άλλωστε, νά περιμένει κανείς από ένα σχολείο όπου οι καθηγητές του, συνιστούν άνεπιθύλακτα τά βιβλία και τίς ταινίες του Χάρρυ Πότερ και προχωρούν άκόμη παραπέρα, ώστε νά οργανώνουν όμαδικές σχολικές παρακολουθήσεις των ταινιών του μικρού μάγου.

(συνεχίζεται)

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Τῆς Δ' Πανελληνίου Συνάξεως Κληρικών τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Απαντες οἱ ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνάξει τῶν κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἔχομεν τὴν αὐτοσυνειδησίαν, ὅτι ἀποτελοῦμε τὸν κλῆρον τοῦ ἀκαινοτομήτου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐν Ἑλλάδι.

Ἐκφράζομεν τὴν πίστιν, τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀφοσίωσή μας εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσόστομον Β' καὶ τὴν περί αὐτόν Ἱεράν Σύνοδον, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν νόμιμον ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν τῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ διασπορᾷ Γ.Ο.Χ., κατὰ διαδοχὴν τοῦ μακαριστοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου.

Καλοῦμε τὸν λαόν τοῦ Θεοῦ νὰ ἀπέχη ἀπό σχισματικούς καὶ παρασυναγωγούς κάθε εἶδους, διότι «ἐκτὸς Ἐκκλησίας δέν ὑπάρχει σωτηρία».

Ἐκφράζομεν τὴν ἀμέριστον συμπαράστασιν ἡμῶν εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων καὶ μάλιστα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἑσφιγμένου, ἐν ᾧ περὶ τοῦ ἐπαπειλουμένου παρὰ πᾶσαν ἔννοιαν δικαίου διωγμοῦ των.

Ἐπιποθοῦμε τὴν ἐνότητα ὅλων τῶν ὑγιῶν δυ-

νάμεων κατὰ τῆς συγχρόνου παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Καλοῦμεν δέ εἰς ἐπιστροφὴν εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἐν μετανοίᾳ, ὅλων ὧν κατὰ καιροὺς ἀπεσχίσθησαν ἐξ αὐτῆς, θέτοντες ἑαυτοὺς εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μόνης ἀρμοδίου διὰ τὴν κανονικὴν θεραπείαν ἐκείνης περιπτώσεως.

Διαπιστώνομεν τὴν ἀναγκαιότητα τῆς οἰκονομικῆς στηρίξεως τοῦ κέντρου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἥτοι τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καθὼς καὶ τοῦ δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας μας «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ ἀναλαμβάνομεν νὰ μεταφέρωμεν τὸ μήνυμα τοῦτο εἰς τὰς ἐνορίας μας.

Διεπιστώθη ὅτι οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι ἱερεῖς ἀποτελοῦμε τὸ ἐθελοντικὸν στράτευμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ὀφείλομεν νὰ ἐργαζώμεθα μετ' ἀνιδιοτελείας διὰ τὸν ἀγιασμόν τῶν πιστῶν, μέσω τῶν μυστηρίων καὶ τῆς Πατερικῆς Διδασκαλίας τῆς Ὁρθοδόξου Πνευματικότητος.

Ἀπεφασίσθη δέ ὁμοφώνως ὅπως προταθῇ εἰς

Ὁ Μακαριώτατος ὑπογράφει πρῶτος τὸ κείμενον τῶν διαπιστώσεων-ἀποφάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως.

τήν Ἱεράν Σύνοδον ἡ λήψις ὅλων τῶν ἀναγκαίων μέτρων διὰ τήν ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου τῶν Κληρικῶν καί εἰδικότερον προτεινόμεν:

1. Τήν κατ' ἔτος, ἡ διετίαν σύγκλησιν Πανελληνίου Συνάξεως Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, διὰ τήν ἀπό κοινοῦ ἐξέτασιν τῶν θεμάτων, τά ὅποια ἀφοροῦν τόν Ἱερόν Κλήρον.
2. Τήν ριζικὴν ἀναμόρφωσιν τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἐν συνεργασίᾳ μετ' εὐσεβῶν καί ἐγκρίτων εἰδικῶν, ὥστε αὐτό νά γίνη ὁ πόλος τῆς συσπειρώσεως τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος καί ὁ οὐσιαστικός ἀρρωγός εἰς τό ἔργον τῶν κληρικῶν καί τῆς Ἐκκλησίας γενικώτερον.
3. Τήν ἐξεύρεσιν τρόπου ὥστε οἱ ἱερεῖς τῆς

Ἐκκλησίας μας νά λαμβάνουν τό οἰκονομικόν βοήθημα (καί ὄχι μισθόν) συμφώνως πρὸς τοὺς θείους καί Ἱεροὺς Κανόνας, μέσῳ ἐνός Οἰκονόμου, τόν ὁποῖον θά διορίζῃ ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης καί ὄχι μέσῳ λαϊκῶν, διὰ λόγους εὐταξίας.

4. Τήν ἐξεύρεσιν τρόπου διὰ τήν ἀσφάλισιν τῶν Ἱερέων μας, μάλιστα δέ τῶν ἐγγάμων.
5. Τήν σύγκλησιν μιᾶς **Κληρικολαϊκῆς Συνάξεως** διὰ τήν ἀπό κοινοῦ μετὰ τῶν λαϊκῶν ἐκπροσώπων τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἐξέτασιν τῶν θεμάτων τῶν ἐνοριῶν, μέ θέμα: «**Ἡ ἀρτιωτέρα ὁργάνωσις τῆς Ἐκκλησίας μας**».

Οἱ μετέχοντες εἰς τήν Δ' Πανελλήνιον Σύναξιν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδός Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ.: 210 38 28 280 - Fax: 210 38 47 365

www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

ΕΚΔΟΤΗΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΜΑΞΙΜΟΣ

† Ὁ Ἀχαΐας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

† Ὁ Μαραθῶνος ΦΩΤΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 6 εὐρώ

Ἐξωτερικοῦ ἐτησίᾳ δολλάρια 60

Τιμὴ φύλλου 0,5 εὐρώ

Ἐπιστολαί, συνδρομαί καί ἐμβάσματα ἀποστέλλονται

εἰς τὰ γραφεῖα: Περιοδικόν «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

Ὁδός Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82 ΑΘΗΝΑΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. Τήν εὐθύνην τῶν ἀπόψεων
τῶν ἐνυπογράφων ἄρθρων φέρουν ἀποκλειστικά καί μόνον
οἱ συγγραφεῖς των καί ὄχι ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ περιοδικοῦ.